

Rytierov posol III

Maľovaný svet

Provinčné mesto zvané Hradoslávov ležalo na brehu rozľahlého jazera a z každej strany ho chránili vysoké hradby. Napriek jeho názvu nikde nebolo ani stopy po skutočnom hrade. Dláždené ulice lemovali šľachtické domy, paláce a mnoho úradov.

Benno sa obzeral hore a dole po širokej ulici. Bolo tu čisto, ale inak mu toto mesto vôbec neučarovalo. Všade len samá nafúkaná šľachta, rytieri v brneniach a úradníci s papiermi. Na prvý pohľad sa zdalo, že tu nežijú žiadni mešťania strednej a nižšej vrstvy. Taktiež tu nezahliadol veľa hostincov a nocľahárni. Za to snáď každých tridsať krokov postávala mestská stráž v zeleno-hnedých halenách s halapartňami. Také boli aj farby mesta Hradoslávov. Na každej úradnej budove visela rovnaká zeleno-hnedá zástava.

Mladý posol Benno ani len netušil, ktorý úrad by mal navštíviť. Potreboval získať licenciu na prevádzkovanie vojnových strojov.

Pristavil sa pri skupinke znudených mestských strážnikov. „Dobrý deň, som posol rytiera Digoryho a hľadám úrad, kde mi dajú licenciu na vojenské stroje.“

„Ty a ďalších sto ľudí,“ odvetil mu strážnik. Ukázal na druhú stranu ulice. „Je to priamo tam.“

Benno sa otočil. Rada z budovy siahala až von.

Strážnik pokračoval: „Ale nastojíš sa dlhšie ako my. Ľudia tam čakajú od rána.“

„Ach,“ povzdychol si Benno. „Ďakujem.“

Benno stál v dlhom rade pred budovou licenčného úradu. Za ním sa zbiehalo čoraz viac a viac ľudí. Podľa oblečenia si domyslel, že sú to tiež poslovia šľachticov z rôznych kútov krajiny.

Rad sa vôbec nehýbal. Všetci frflali, ale nič im to nepomohlo. Z času na čas niekto vošiel dnu bez čakania. To vždy vyvolalo vlnu kritiky od ostatných. Ľudia mávali papiermi, nadávali a zdôrazňovali, že tu stoja od rána.

Mladý posol Benno nemal na výber a čakal ďalej. Trápil ho smäd, hlad a tiež ho boleli nohy. Slnko už zapadalo za vysoké strechy domov.

Akýsi úradník vyšiel von a začal kričať: „Dnes zatvárame! Prídete zajtra počas úradných hodín! Dovidenia!“

To bolo všetko. Vrátil sa dnu a zavrel za sebou dvere. Ľudia začali neveriacky rozhadzovať rukami. Ozvalo sa pár nehanebných slov.

Benno tomu nemohol uveriť. Čo teraz? Bude si musieť nájsť nocľaháreň a vráti sa skoro ráno. Ak bude prvý pred dverami možno sa mu podarí dostať dnu.

Ubytoval sa v poriadne drahom hostinci, ktorý ho stál neuveriteľné štyri zlatky za noc a to bez stravy. V útulnej izbe žiarila na stolíku olejová lampička. Benno ležal na pohodlnej posteli a splietal plány ako sa dostať do úradu čo najskôr. Cez otvorený oblok vnikal dnu čerstvý nočný vzduch a z vonku doliehal ruch ulice.

Nemá dosť peňazí, aby tu prenocoval dlhšie a navyše ho súril čas. Musí získať licenciu na prevádzku vojnových strojov stoj čo stoj. Napadlo ho, že by sa do úradu vlúpal cez okno. Chytí nejakého úradníka a keď mu nedá licenciu, tak ho zmláti. Ale čo keď ho potom chytia strážnici?

Otvoreným oknom dnu vletel akýsi šuter a tvrdo dopadol na podlahu. Benno sa zľakol a prudko sa strhol.

„Čo to...?“ spýtal sa samého seba ako vstal z posteľe.

Na zemi ležal kameň, ku ktorému bol priviazaný akýsi zdrap papiera.

Rýchlo ho odmotal a nahlas prečítal čo sa tam píše: „Vybavím licenciu. Pozri sa von.“

Benno hneď priskočil k oknu. Na opačnej strane ulice si všimol akúsi pofidérnu postavu v šedom s kapučnou cez hlavu.

Postava na neho zamávala a naznačila mu, aby išiel von.

Samozrejme, že mu to prišlo podozrivé, ale za pokus to stálo. Benno si pre istotu vzal svoj meč a v hlave si premietal ako ho pri prvej známke nebezpečia vytasí.

Benno vyšiel z hostinca a obozretne sa pozrel hore a dole po ulici. Nevidel nič zvláštne. Pár ľudí kráčalo popred domy a opodiaľ sa zhovárala skupinka šľachticov.

Mladý posol teda vykročil k zahalenej postave. Podľa držania tela sa jednalo o muža. Opieral sa o múr a čakal.

„Dovoľ mi, aby som sa predstavil,“ dal sa do reči podozrivý muž. „Volajú ma Vrabec a viem ti pomôcť získať akúkoľvek licenciu. Smiem vedieť tvoje ctené meno?“

„Som Benno, posol rytiera Digoryho.“

„Ach, pekné meno. Môj brat sa volal rovnako, ale hovorili sme mu Beny.“

„Odkiaľ vieš, že potrebujem licenciu?“

„Videl som ťa stáť pred úradom v nekonečnom rade. Mal by si vedieť, že veci v tomto meste

nefungujú tak ako inde. Tu treba mať známosti. A tiež zlato. Čím viac, tým lepšie.“

Benno síce nebol scestovaný ako jeho pán rytier, no aj jemu toto celé prišlo až nebezpečne podozrivé. Zostril zmysli a bol pripravený tomu mužovi buď vraziť jednu na nos, alebo ho rovno prebodnúť mečom.

„Neboj sa ma,“ hovoril Vrabec, sťa by čítal jeho myšlienky. „Ja ti neublížim. Vidím tvoju nervozitu. Chcem ti len pomôcť.“

„Prečo práve mne?“

„Lebo ty si iný,“ odpovedal mu Vrabec. „To sa dá vidieť.“

„Sledoval si ma?“

„Povedzme, že mám oči všade.“

„Ďakujem, ale nemám záujem,“ povedal Benno a urobil krok vzad. Nechcel sa tomu zvláštnemu chlapíkovi otáčať chrbtom.

„Ach, Beny, takto licenciú nikdy nezískaš. Ver mi. Nechaj ma hádať. Tvoj rytier nechce ísť do vojny, že? Čo teda chce? Dodá vojnové kone? Nie, nie, nie. To nie je ono. Vojnové stroje? Trafil som sa, však?“

Benno sa prekvapil. Odkiaľ to mohol vedieť? „Možno,“ odvetil stroho.

„Takže licencia na prevádzku vojnových strojov,“ zhodnotil Vrabec. „To dokážem vybaviť. Bez čakania. Zajtra sa môžeš vybrať domov s dobrými správami.“

„Aký je v tom háčik?“ spýtal sa Benno.

„Žiadny. Stačí zaplatiť. Videl si tých ľudí, čo preskočili rad a vošli rovno do úradu? Moji klienti.“

„Koľko?“

„Že si to ty, Beny, tak tridsať zlatiek.“

„Pff,“ odfrkol neveriacky. „Bez šance. Toľko nemám.“

„Vieš si to odpracovať.“

„Že ma to neprekvapuje. Ako? Nechaj ma hádať. Mám niekoho okradnúť? Alebo zabiť?“

Vrabec mávol rukou. „Ale kdeže. Potrebujem, aby si doručil jednu správu. To je všetko. Potom ti vybavím licenciú.“

„Správu? Ako to myslíš?“

Práve okolo prechádzali dvaja unavení strážnici s halapartňami. Vrabec mlčal až kým sa nestratili z dosluchu. „Jeden môj, povedzme klient, býva v štvrti pri jazere. Ja tam nemôžem ísť z osobných dôvodov. Vstup je prísne kontrolovaný a preto potrebujem, aby si doručil istú správu môjmu...“ odmlčal sa. „Klientovi.“

„A to je všetko?“

„To je všetko, Beny.“

„Volám sa Benno.“

„Viem, viem, Beny ťa volajú len priatelia.“

„Presne tak.“

„Môžeme byť priatelia. Urob pre mňa túto prácu, ja ti dám licenciú. Ty pomôžeš mne, ja pomôžem tebe. Priatelia si pomáhajú, či nie?“

Benno chvíľu váhal. „Akú správu mám doručiť?“

Vrabec siahol pod šedý plášť a vytiahol zapečatený zvitok. „Toto. Strážnici ho však nesmú nájsť. Niekedy prehľadávajú ľudí čo vstupujú do Jazernej štvrte. Býva tam šľachta a veľmi bohatí obchodníci.“

„Ako inak.“

„Tak čo berieš?“

„Dobre,“ prikývol Benno a chcel vziať zvitok.

Vrabec mu ho nedal. „Počkaj. Nie tak rýchlo. Nesmieš ho za žiadnu cenu otvoriť, rozumieš? Tak isto sa nesmie poškodiť pečať.“

„Čo je v ňom?“ vyzvedal Benno.

„To práve, drahý Beny, nie je tvoja starosť. Tak čo? Dohodneme sa?“

„Urobím to.“

„Tu máš.“ Vrabec mu konečne podal zvitok. „Buď opatrný. Jazerná štvrť je otvorená len cez deň. Večer zatvárajú bránu. Chod tam hneď ráno. Musíš nájsť dom s červenými dverami. Je tam taký len jeden. Rovno na brehu.“

„Dom s červenými dverami. Rozumiem.“

Vrabec z vrečka vytiahol zlatý kľúč. „Ešte budeš potrebovať toto.“

„Kľúč?“ spýtal sa Benno ako ho vzal do ruky. „Na čo?“

„Otvoríš ním dvere. Môj klient nebude doma. Necháš ten zvitok na stole. Odídeš a zamkneš.“

„Dobre.“

„Urob to hneď ráno a zajtra máš licenciú. Máš moje slovo. Vrabec nikdy neklame. Tvoj rytier Digory bude na teba pyšný. Vybaviť licenciú nie je ľahké. Aha a ešte, aby som nezabudol. Keď pôjdeš do Jazernej štvrte nezabudni si dokument rytierovho posla. Na základe toho ti umožnia vstup.“

„Už tomu rozumiem,“ spustil Benno. „Teba tam nepustia, lebo nie si šľachta a nie si ani poverený posol.“

„Prišiel si na to. Preto potrebujem tvoju pomoc.“

„Počkať ešte. Prečo si ten tvoj klient nepríde po zvitok sám?“

„Si zvedavý, Beny. To sa mi páči, len nech ťa tvoja zvedavosť neovládne. Nechcem, aby ma

tento klient videl. Ja som sprostredkovateľ. Dúfam, že rozumieš.“

„Dáva to zmysel.“

„Tak sme sa dohodli. Jazerná štvrť, dom s červenými dverami. Zvitok dáš na stôl. Vybavené.“

„Kde ťa potom nájdem? A ako viem, že ma neoklameš?“

„Ten kľúč čo som ti dal je zo zlata. To vidíš aj sám. Je to tvoja záruka. Má hodnotu minimálne tridsať zlatiek, ale tie sú ti na nič, pokiaľ nemáš kontakty ako ja. Môžeš si ho nechať, ale nezískaš licenciu. Jednoduché. A kde ma nájdeš? Ja nájdem teba. Ver mi.“

„Dobre, dobre. Neboj sa. Doručím ten zvitok.“

„Tak sa rozlúčime. Ďakujem ti, Beny.“

Benno sa vrátil do svojej izby. Olejová lampa na stole ešte stále svietila. Sadol si na stoličku a vytiahol zlatý kľúč. Bol hrubý a ťažký. Krásne sa leskol. Nepochyboval, že je z pravého zlata.

Potom zvitok položil na stôl. Veľkú voskovú pečať nespoznával. Erb na nej mu nespoznával. Tvorilo ho jednoduché písmeno M v kruhu.

Nutkanie otvoriť tú správu ho takmer premohlo, ale vnútorný hlas mu hovoril, aby to nerobil.

Celé mu to prišlo prinajmenšom zvláštne. Doručí správu a dostane licenciu? Požiadavka toho záhadného Vrabca dávala zmysel. Bol to zrejme obyčajný pašerák, ktorý sa jednoducho nevie dostať do Jazernej štvrte. Benno vedel, že ho len využiva, ale ak mu to má pomôcť získať licenciu, prečo nie. Navyše ten zlatý kľúč má akiste tiež svoju hodnotu. Je to aspoň nejaká záruka.

Mladý posol Benno si povedal, že keď zaplatil za drahé ubytovanie, tak ho využije ako sa bude dať. Zamieril na prízemie hostinca kde sa nachádzala umývárň. Tam objavil kade s teplou vodou a dokonca aj nejaké mydlá, ktoré sa vyrábali z rastlinných olejov. Pridávali do nich rôzne byliny kvôli vôni. Niečo také nemal v jeho rodnej Rovinskej Doline skoro nikto, možno okrem rytiera Digoryho.

Osviežený a čistý Benno zhasol olejovú lampu a potom si ľahol do pohodlnej postele. Mal za sebou veľmi náročný deň. Zaspal rýchlo.

Skoro ráno zamieril Benno do Jazernej štvrte. Masívna brána s padacou mrežou oddeľovala prepychovú štvrť od zvyšku mesta. Dvaja strážnici v zeleno-hnedých halenách kontrolovali vstup.

Obaja mali zostrih na ježka. Za opaskami ukrývali meče. Už na prvý pohľad vyzerali veľmi prisne.

„Stoj,“ zastavil Bennyho jeden strážnik a premeral si ho od hlavy po päty. „Dôvod návštevy?“

„Eh...“ zasekol sa Benno. Spoza opasku vytiahol potvrdenie rytierskeho posla a podal ho strážnikovi. „Som posol rytiera Digoryho a idem na oficiálnu návštevu.“

„No ukáž,“ odfrkol strážnik. „Hej, vidím. Pečať tu je, heraldika sedí. Podpis vidím.“ Vrátil mu dokument. „Zober si ho.“

Benno ho zase zastrčil za opasok. „Môžem ísť?“ Snažil sa znieť rozhodne a dôležite. Srdce mu však bilo rýchlo. Pod halenou ukrýval tajomný zvitok a zlatý kľúč.

„Nie tak rýchlo. Najskôr pôjdeš na prehliadku.“

„Prosím?“ reagoval Benno pohotovo. Nesmel zaváhať ani na chvíľu. „Aby ste vedeli, páni, tak ja idem na veľmi dôležitú návštevu do domu priamo, ale že priamo pri jazere. Nemusím vám pripomínať, kto býva v palácoch pre brehu, že nie?“

Strážnik zaváhal. To bolo dobré znamenie. „No... Ale najskôr na prehliadku a...“

„Dobre,“ prikývol Benno a pozrel tomu mužovi priamo do očí. Presne takto vždy zastrašil chlapov z druhej dediny, keď prišli k ním do hostinca robiť problémy. „Ale keď budem meškať na stretnutie, bude to na vás dvoch. Je to jasné?“ Potom si spomenul na niečo, čo mu povedal Vrabec včera v noci. „Mali by si vedieť, že veci v tomto meste nefungujú tak ako inde. Tu treba mať známosti. A tiež zlato. Čím viac, tým lepšie. Verím, že viete kam tým smerujem. Tak čo? Prehľadáte ma a budete znášať následky?“

Obaja strážnici si vymenili pohľady. Skrotli a očividne na nich Benno urobil dojem.

„Dobre, choď,“ ukázal na bránu. „Nechcem žiadne problémy.“

„Ďakujem za pochopenie, páni. Želám pekný deň.“

Benno vošiel ráznym krokom cez bránu do Jazernej štvrte. Ruky sa mu triasli. Vydal zo seba zaslúžený povzdych. Toto mu vyšlo len o chl p.

Jazerná štvrť ho priviedla do nemého úžasu. Ulice dláždené mramorom sa pod ranným slnkom doslova leskli. Každý jeden dom pripomínal malý palác. Okrasné stromy ostrihané do tvaru gule zdobili každé zákutie. Ľudí to nebolo mnoho, ale zahliadol dámy odeté do krásnych šiat a pánov v pestrofarebných košeliach. Oproti nim dokonca aj mladý rytierov posol v červenom plášti pôsobil ako hotový sedliak.

Benno si mohol hlavu vykrútiť ako sa pozeral na majestátne domy a premýšľal kto v nich asi tak môže bývať. Musia tu žiť veľmi bohaté rodiny. V porovnaní s nimi musel byť určite aj rytier

Digory chudobný muž.

Pokračoval ďalej až kým sa nedostal k brehu krásneho jazera. Nad trblietavou hladinou stáli móla a na malých vlnkách sa húpali člny s veslami. Takto si zbohatlíci krátili čas.

Prechádzal popred domy a hľadal ten s červenými dverami. Jeden bol krajší ako druhý a niektoré mali dokonca priestranné balkóny s výhľadom na jazero. Pár ľudí sa prechádzalo po promenáde a vychutnávali si svieže ráno. Nikto mladému poslovi nevenoval pozornosť. Nestál im ani za pohľad.

Benno si všimol skvostný veľký biely dom. K vstupným červeným dverám viedlo niekoľko schodov.

Vybehol rýchlo po schodoch ku dverám.

„No toto,“ zamrmľal si popod nos Benno. Nech sa pozeral ako sa pozeral, po kľúčovej dierke ani stopy. „Ako to mám otvoriť?“ spýtal sa samého seba.

Vytiahol zlatý kľúč. Len čo ho priblížil ku dverám, z čista jasna sa v nich zjavila kľúčová dierka. Neveril vlastným očiam. Čo sa snád' celkom pomiatol?

Opatrne vložil kľúč do diery a otočil ním. Čosi hlasno cvaklo.

Vytiahol kľúč a odložil ho. Kľúčová diera zase zmizla, akoby tam nikdy žiadna nebola.

Vošiel dnu a dvere sa za ním zabuchli. Ocitol sa v rozsiahlej vstupnej hale. Na lesklej podlahe si všimol veľké písmeno M v kruhu. Presne také isté ako na pečati zvitku. Vysoký strop podopierali dva stĺpy a za nimi sa črtalo schodisko vedúce na druhé poschodie. Chýbal tu už len naškrobený majordóm. Nafúkaný sluha rytiera Digoryho Albert, by si tu prišiel na svoje.

„Haló? Je tu niekto?“ spýtal sa Benno. Jeho hlas sa odrážal od stien. V tak veľkom dome musí byť predsa nejaké služobníctvo.

„Posiela ma Vrabec!“ zvýšil hlas a spod haleny vytiahol zapečatený zvitok. „Niečo som priniesol!“

Nič. Odpoveďou mu bolo ticho.

Z druhého poschodia priletelo akési svetielko o veľkosti zovretej päste. Vznášalo sa len tak vo vzduchu.

Priletelo až k mladému poslovi. Ten na ňom mohol oči nechať. Natiahol k nemu ruku. Len čo sa priblížil, zaiskrilo sa a kopol ho energetický výboj. „Au!“ zakričal. „Čo to bolo?“ spýtal sa akoby čakal od svetla odpoveď. To sa však ďalej levitovalo vo vzduchu.

„Chceš tento zvitok? Či čo chceš?“

Svetielko odletelo ku schodom a ostalo tam.

„Mám ísť za tebou?“

Svetlo sa rozžiarilo o čosi jasnejšie.

Benno pochopil. Vykročil teda ku schodisko a nasledoval to čudesné svetlo až k akýmsi dverám na druhom poschodí.

Tie sa samé otvorili.

Dostal do zvláštnej pracovne s veľkým masívnym stolom uprostred. Na stenách viseli tri prázdne maliarske plátna v rámoch. Zrejme to mali byť obrazy, ktoré ešte len niekto príde namaľovať.

Tajomné svetielko preletelo až nad stôl a tam sa ostalo vznášať.

Benno vedel čo treba urobiť. Vyložil tajomný zvitok.

„Hotovo,“ povedal spokojne.

„Nie tak celkom,“ ozval sa hlas.

„Eh, čo?“ prekvapil sa Benno a prudko sa strhol. Podvedome chytil rukoväť meča. Hneď za ním stál akýsi plešatý muž v tmavom rúchu. Akiste už mal po štyridsiatke. Prezeral si návštevníka skúmvým pohľadom. Išlo z neho vyžarovanie veľmi mocného človeka.

„Posiela ma Vrabec,“ povedal rýchlo Benno, urobil krok vzad a narazil do stola. „Mal som doručiť správu. To som urobil.“

„Otvor ju,“ prikázal mu plešatý muž v rúchu. „No tak. Rob ako ti hovorím.“ Zdalo sa, že je netrpezlivý.

„Ale... Vrabec povedal, že ju nesmiem otvoriť.“

„Musíš ju otvoriť, inak nebudem považovať túto službu za ukončenú.“

„No dobre teda,“ odvetil Benno. Otočil sa, zobral zvitok a opatrne ho odpečatil.

Rozvinul ho.

Bol prázdny. Nič na ňom nebolo. „To kvôli tomuto som sem chodil?“ spýtal sa a zamával papierom. „Nič na ňom nie je. Čo je toto za správu?“

„Pozri sa poriadne,“ povedal prísne muž.

„Dobre.“ Ešte raz sa teda pozrel. Teraz na ňom videl... Svoje meno. Veľkým písmom tam bolo slovo „Benno“.

„Ako je to možné?“ čudoval sa. „Čo to má znamenať?“

Tajomný muž sa uškrnul.

„Uf,“ zastonal Benno. Točila sa mu hlava. Všetko sa doslova roztieklo, ako keď sa maliarovi rozlejú farby. Celý svet sa zmenil na jednu farebnú machuľu.

Necítil svoje telo. Jeho myseľ začala kamsi unikať.

Počul len odlahlý hlas, ktorý prichádzal odvšadiaľ a odnikiaľ zároveň. „Dostaň sa von... Von...“

Benno sa ocitol v akomsi zvláštnom svete, akoby sa premiestnil do obrazu maliara. Stromy v diaľke boli namaľované, lúčna tráva taktiež a obloha pripomínala len modrú machuľu. Dokonca to tu voňalo po farbách, ako keď sa človek nadýchne čerstvého obrazu na ktorom ešte ani nestihli zaschnúť farby. Mal svoje telo a to jediné sa zdalo byť skutočné. Vládlo tu absolútne ticho a bezvetrie. Necítil na tvári ani slnečné lúče.

Urobil krok vpred. Bolo to tak zvláštne, akoby kráčal po plátne a nie po tráve. Konečne si uvedomil kde je. Rovinskú Dolinu, svoj domov, by spoznal kedykoľvek. Presne takto by vyzerala, keby ju namaľoval talentovaný maliar.

Všetko sa zase začalo roztekať. Farby sa zmiešali. Obloha sa rozpila.

Mladý posol Benno sotva stihol žmurknúť a rázom sa ocitol sa v nejakom hostinci. Videl namaľovaných mágov v červených rúchach s erbom bieleho draka, ktorý chrlí z papule oheň. Sedeli pri stole a veselo popíjali. Lenže nikto sa nehýbal. Bol to len statický obraz.

Spoznával toto miesto a dokonca aj presnú chvíľu, ktorú tento obraz zachytil. Spomenul si ako vošiel do hostinca Plamienok, aby tam okabátil naivných mágov.

Farby obrazu sa znova rozmazali, akoby niekto po plátne zúrivo ťahal štetcom hore dole.

Zase sa premiestnil do iného obrazu.

Vnútro starej chalupy mu prišlo povedomé. V strede stál kotol a na stenách videl priklincované žaby. Hneď pochopil, že toto je drevenica ježibaby.

„Tak si sa vrátil,“ ozval sa odporový hlas starej ženy. Mala skutočné telo rovnako ako mladý posol. „Dokončíme, čo sme začali.“

Benno vytasil meč a bez váhania urobil mocný švih.

Striga uskočila svižne nabok.

Minul ju a presekol plátno obrazu, v ktorom sa nachádzali. Za ním nebolo nič, len prázdno.

„Zdochni!“ skríkla odporová starena a vrhla sa na neho. Chcela ho poškrabať dlhými žltými nechtami.

Spomenul si na výcvik. Krok vzad jednou nohou, aby získal stabilitu. Priamy výpad hrotom meča na protivníka.

Na podlahu dopadli kvapky krvi. Vpili sa do plátna a farby sa začali rozmazávať.

Striga na mladého Benna vyvalovala oči. V hrudi mala zapichnutý meč. „Ja... Ja ťa prekl...“

„Drž hubu!“ prerušil ju. Vytiahol čepeľ a plynulým švihom jej odsekol hlavu.
Zase sa všetko rozmazalo, akoby maliar bez rozmyslu brázdil štetcom po plátne.

Benno sa vrátil do skutočného sveta. Stál v prepychovej pracovni pri stole.

Plešatý muž uznanlivo pokynul hlavou. „Dokázal si to.“

„Čo?“ spýtal sa mladý posol. Až teraz si uvedomil, že stále drží meč. Po čepeli stekali kvapky krvi.

„Len pokoj. Teraz považujem službu za ukončenú. Vrabec ti dá odmenu. Meč môžeš odložiť. Ja ti neublížim.“

„Musím ho utrieť.“

„Na stole je handra.“

Benno ňou dôkladne utrel svoj meč od krvi. Potom ju šmaril zase na stôl v strede miestnosti.

„Pozri sa na tie obrazy,“ riekol tajomný muž. „To je umenie. Právě nefalšované umenie.“

Tam kde boli predtým len prázdne rámy s bielym plátnom sa teraz nachádzali maľby. Benno si ich pozorne prezeral.

Na jednom videl samého seba v Rovinskej Doline.

Na druhom bol výjav z hostinca Plamienok, kde stretol mladých mágov.

Tretí obraz znázorňoval jeho a mŕtvu strigu s odťatou hlavou v malej chalupe.

„Ako je to možné?“ spýtal sa mladý posol. „A tento tretí obraz, to sa v skutočnosti nestalo, alebo áno?“ Sám netušil čo je pravda. Po jeho čepeli ale stekala skutočná krv.

„Toto je vrcholová forma umenia. Ja som maliar a ty môj štetec.“

„Ja a štetec?“ čudoval sa Benno. „Kde som to bol? Všetko tam bolo ako... no akoby to niekto namaľoval.“

„Bol to maľovaný svet. Môj výtvor.“ Plešatý muž chodil okolo obrazov a pozeral sa na ne s láskou v očiach, akoby to bolo to najcennejšie čo v živote má. „Poviem ti čo sa stalo. Zaslúžiš si to.“

„Počúvam.“

„Ja tvorím umenie za pomoci mágie, myšlienok a osudu. Tá striga, ktorú si zabil v maľovanom svete bola skutočná.“

Benno si spomenul ako ho priviazala k stoličke. Chcela vtedy z neho urobiť žabieho muža, alebo také čosi. „Našiel som jej chatrč v lese.“

Tajomný muž v rúchu pokračoval: „Ona ma učila používať vlákna mágie. Vtedy ešte nebola šialená, ale jej nekonečné pokusy ju obrali o zdravý rozum. Aby som to skrátil. Na dokončenie

môjho umenia, týchto obrazov, som potreboval niekoho zaujímavého. Objavil si sa ty. Mladý, mocný a poznačený mágiou starej strigy. Vrabec hneď vedel, že si ten pravý.“

„Už tomu začínam rozumieť,“ riekol Benno a znova sa pozrel na obraz, na ktorom odsekol hlavu ježibabe. „Takže som ju zabil tam v tom maľovanom svete a tiež v tomto skutočnom?“

„Oba sú skutočné, ale áno. Je mŕtva. Bol to veľký risk. Mohol si v maľovanom svete zomrieť, ale ty si presne vedel, čo urobiť. Vedie ťa neviditeľná ruka osudu. Čakajú ťa veľké veci.“

Benнови ten muž trochu naháňal hrôzu. Stále celkom nevstrebalo čo sa práve odohralo.

„Vieš ako,“ hovoril muž. „Teraz môžem povedať, že tieto obrazy namaľoval sám život. V kruhoch mágie umenia budú mať obrovskú hodnotu.“

„Ako to niekto spozná?“

„Šikovný mág to vycíti. Kvalitný obraz spoznajú praví znalci umenia podľa farieb a ťahov štetca.“

„Eh... No, neviem, či tomu rozumiem.“

„To je jedno,“ mávol rukou plešatý muž. „Vrabec ti dá tvoju odmenu. Teraz prosím opusti môj domov. Predtým než odídeš ťa ešte požiadam, aby si nikomu nehovoril o tom, čo si tu videl a zažil.“

„To nebude problém,“ odpovedal Benno. Ved' kto by mu aj veril.

„Prosím nasleduj svetlo. Vyprevadí ťa z domu.“

Do pracovne ako na zavolanie vletelo malé magické svetielko.

„Tak asi ďakujem a dovidenia,“ rozlúčil sa Benno.

„Želám ti veľa zdraru,“ odvetil muž, no nevenoval mu pohľad, lebo sa zase pozeral na svoje nové obrazy.

Benno išiel za poletujúcim svetlom. Zišiel dole do vstupnej sály. Červené dvere sa samé od seba otvorili. Len čo prešiel cez prah von hneď sa zabuchli.

Vonku už nastal podvečer. Slnko pomaly zapadalo za strechy domov v Jazernej štvrti a vodná hladina zrkadlila oranžový súmrak. Koľko času strávil v tom maľovanom svete? Zdala sa to byť chvíľa, no ubehol takmer celý deň.

Mladý posol kráčal k hlavnej bráne a snažil sa akokoľvek pochopiť čo to sa vlastne v tom zvláštnom dome stalo, ale jeho myseľ na to nestačila. Ako mohol byť v maľovanom svete? Čaro mágie bolo asi naozaj všemocné.

Benno pred hostincom stretol Vrabca. Stále ukrýval svoju tvár zahalenú pod hlbokou kapucňou.

„Tak ako?“ spýtal sa ho. „Doručil si zvitok?“

„Ach,“ povzdychol si mladý posol. „Dobre vieš čo sa stalo. Zneužil si ma.“

„Vôbec nie,“ pokračoval Vrabec. „Obchod prebehol. Už ostáva len tvoja licencia.“

„Kde je?“

„Všetko bude, Beny.“

„Nechci ma naštváť,“ ohradil sa prísne Benno. „Kde je moja licencia? Ja som svoju časť tohto obchodu, alebo čo to bolo splnil.“

Vrabec sa nenechal vyvieť z miery. „A ja splním tú svoju. Pôjdeme spolu do úradu. Všetko je vybavené. Pod', prejdeme sa.“

Kráčali spolu ulicami provinčného mesta. Začínalo sa stmievať a čochvíľa sa Havranovo ponorí do tmy.

Mestskí pracovníci zapalovali pouličné olejové lampy. Nebolo ich mnoho, ale aj tak dokázali pekne osvetliť ulice.

Vrabec celú cestu mlčal, až pokiaľ sa konečne nedostali pred licenčný úrad pred ktorým stále čakali ľudia v rade. Benno si niektorých pamätal ešte zo včera. Dovtípil sa, že tu čakajú od rána. Nervozita medzi ľuďmi bola celkom zrejmalá. Niektorí hundrali a iní priam nadávali.

„Tak sme tu,“ prehovoril Vrabec. „Pod' za mnou. Na hlúpe reči nereaguj.“

Ako vstupovali dnu museli prejsť okolo namosúrených ľudí v rade, ktorí si neodpustili hanlivé slová.

Vybehli rovno na druhé poschodie. Tam ich čakala dlhá chodba s dverami na oboch stranách. Vrabec však presne vedel kam ísť. Spolu vošli do tretej pracovne.

Za stolom sedel nenápadný úradník a pod svetlom hrubej sviece si čítal akýsi papier. Popri stenách stáli police na zakladanie dokumentov.

„Vrabec,“ povedal muž spoza stola. „Máš pre mňa obchod? Pevne verím, že áno.“

„Pre môjho priateľa, Benyho,“ vysvetľoval Vrabec, „potrebujem licenciu na prevádzku vojnových strojov.“

Úradník si premeral mladého posla skúmvým pohľadom. „Pekný plášť,“ zhodnotil napokon. „Pre koho robíš? Červený plášť, to bude niekde od Rovinskej Doliny, nie?“

Benno prikývol. „Presne tak. Som posol rytiera Digoryho.“

„Ach tak. Rozumiem. Licencia nie je zadarmo.“

Vrabec prešiel až k stolu a šmaril naň kožený mešec s mincami. Tie po dopade príjemne zacinkali. „To by malo stačiť.“

„Samozrejme,“ odvetil úradník. Rýchlo mešec zobral a odložil do zásuvky stola. Potom zobral akýsi papier, schmatol pierko, namočil ho do nádoby s atramentom a začal niečo písať. „Hneď to bude. Takže... rytier Digory,“ mrmlal si popod nos. „Rovinská Dolina... Toto sem. Hej, Beny, a dohodu s remeselným cechom máš?“

„Áno, mám,“ odvetil a spod haleny vytiahol papier. Ten mu podpísal ešte cechmajster Šaho v meste Havranovo.

Úradník si pozrel dohodu. „Dobre. Je platná. Odpíšem si číslo cechu. Takže... Ešte tvoj podpis sem, sem a sem.“

Benno sa nahol nad stôl. Zobral pierko a dokument podpísal.

Úradník potom pleskol na papier pečiatku tak mocne, až takmer nadskočil stôl. „Hotovo.“

„To je všetko?“ spýtal sa mladý posol.

„Všetko. Licencia je platná. Ďakujem za obchod. Teraz ma nechajte. Mám ešte veľa práce.“

Vrabec sa rozlúčil. „Vidím sa neskôr.“

„Hej, hej,“ zahundral popod nos úradník. Svoju pozornosť venoval dokumentom na stole.

Vrabec a Benno opustili budovu úradu.

Po zotmení dýchalo provinčné mesto zvláštnou, priam tajomnou atmosférou. Sporadicky umiestnené olejové lampy vrhali na steny domov tieň ľudí, ktoré popred ne prechádzali. Vrabec a Benno kráčali bok po boku smerom k hostincu.

„Dúfam,“ spustil vrabec, „že si spokojný s mojimi službami.“

Benno mal licenciu bezpečne uloženú pod halenou. „Ale áno.“

„Neznies presvedčivo, Beny. Nejaký problém?“

„Bolo to zvláštne. Ten plešatý muž v dome a všetko okolo toho. Čo to je za človeka?“

„To ťa nemusí zaujímať,“ odbil ho Vrabec. „Ale že si to ty, tak ti dám radu. V meste materiál na výrobu strojov nezoženieš. Všade je vypredané. Z toho usudzujem, že sa blíži obrovská vojna.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Poznám niekoho, kto materiál má.“

„Aha, aha,“ frflal Benno. „Určite to nebude zadarmo.“

Vrabec len mykol plecami. „To ja neviem. Deň cesty na sever je pevnosť. Patrí, povedzme, mojim spoločníkom. Spomeň moje meno a pustia ťa dnu. Aká bude cena za materiál neviem.“

„Ako ju nájdem?“ spýtal sa Benno.

„Leží na odľahlom kopci kúsok od dediny Podvrbové.“

„To si zapamätám.“

„Si ty ale šikovný, Beny,“ zhodnotil Vrabec. „Ty sa nestratíš.“

Akísi opilci sa tackali priamo oproti nim. Benno sa im len tak tak uhol. Jeden zakopol a skoro na neho spadol. Nikto z nich sa ani len neospravedlnil. Motali sa ďalej a kývali sa ako stromy vo vetre.

„Drzosť,“ frflal Benno. „Videl si to?“

Odpoveďou mu bolo ticho.

„Vrabec?“

Nikde ho nevidel. Doslova sa vyparil.

Darmo sa Benno obzeral na všetky strany. Po tom záhadnom chlapovi ani stopy. Ako to dokázal? Ved' ešte pred chvíľou stál hneď tu.

„No toto,“ povedal sám pre seba Benno.

Vybral sa ďalej. Celú cestu až do hostinca sa obzeral cez rameno, avšak toho pofidérneho muža nikde nevidel. Napriek tomu mal pocit, že ho niekto z tmavých zákutí sleduje.

Našiel cestu k hostincu. Po celom dni ho zmorila únava. Od hostinského si kúpil len mastný chlieb, lebo nechcel dávať niekoľko zlatiek za pečené mäso.

Po večeri sa opláchol v kadi s vodou v spoločnej umyvárni na prízemí. Potom vybehol do svojej malej izby. Nenamáhal sa ani zapáliť olejovú lampu a hodil sa rovno do postele.

Už mal takmer všetko. Zohnal remeselníkov na výrobu vojnových strojov. Taktiež získal licenciu na ich prevádzku. Prišlo mu zvláštne mať toľko papierov keď sa blížila vojna. Takmer rovnako zvláštne ako jeho zážitky. Najskôr mágovia Dračieho ohňa, potom stará šialená striga a nakoniec podozrivý muž, ktorý ho odčaroval do maľovaného sveta a vytvoril z jeho cestovania skutočné obrazy. Nehovoriac o tom, že akýmsi spôsobom zabil v maľovanom svete hnusnú ježibabu.

Toto mu nikto doma v Rovinskej Doline neuverí.

Tak či onak, ostávalo už len získať materiál na výrobu vojnových strojov. Malo to byť nejaké drevo, pružné laná a pevný kov.

Mohol veriť záhadnému Vrabcovi? Skutočne v meste nebolo kde zohnať remeselný materiál?

Benno si zívól. Oči mu klipkali. Otočil sa na bok. Posteľ zavrzgala.

Netrvalo dlho a pobral sa do ríše snov.